

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

Maištingieji
Arandėilai

1

SARAH MALLORY

Sugundymas

Knygute.lt

Sarah Mallory

SUGUNDYMAS

Keturių knygų serija
„Maištingieji Arandeilai“
Pirma knyga

Versta iš Sarah Mallory,
The Chaperon's Seduction, 2015
© Sarah Mallory, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2017

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0281-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Ričardas Arandeilas buvo Bate trumpiau negu dvi savaites ir jau gailėjosi pažadėjęs pasilikti. Ne vien todėl, kad rugpjūtį miestelis duso nuo karščio ir dulkių; tiesiog jam, kaip žmogui, pripratusiam prie aktyvaus gyvenimo, darėsi nenusakomai nuobodu. Jis prisiminė namuose Londone ant lentynų dūlančius kvietimus, įskaitant ir vieną, gautą iš smarkios ištekėjusios moteriškės – ši jau kurį laiką mėtė jam savo vylių tinklus. Ponia rugsėjį kvietė atvykti į pobūvį jos namuose Lesteršyre, kur jam buvo žadamos puikios medžioklės ir vakaro pramogos, labiau tiksliau jo skoniui negu visa, ką pavyks rasti ramiaame ir respektabiliame Bate.

Ričardas tuo neabejojo, bet savo protetei Sofijai, našlaujančiai markizei Han, jis davė žodį liksiąs Bate, kol ji pasijusianti geriau, nors tektų sulaukti rudens, ir savo pažado jis nelaužys. Sofija vienintelė palaikė jį sunkiausią valandą, kai visas pasaulis, atrodė, nusiteikė priešišškai, ir dabar, kai jai reikia jo, Ričardas tikrai nenusisuks.

Be to, ji nereikalavo, kad jis šokinėtų aplinkui; markizė tenkinosi pasimatydama su juo

rytais, tada su slauge išeidavo į terminio vandens gydyklas, arba viena kita vakariene *Karališkojo pūsmėnūlio* viešbučio restorane. Visą likusį laiką Ričardas galėjo užsiimti, kuo panorėjęs. Štai todėl dabar ir stūmė vakarą lošdamas kauliukais mažame rinktiniam lošimo klube. Iš lauko niekaip nebūtum atskyręs šio siauro namuko Unijos gatvėje nuo kitų. Pirmame aukšte veikė tabako krautuvė, bet užuolaidos viršutiniuose aukštuose retai kada būdavo atitraukiamos: savininkas, toks Elijas Bertonas, nutarė būsią geriau neblaškyti savo klientūros užuominomis apie paros metą.

Ričardas ištuštino taureę vyno ir metė kauliukus ant žalia gelumbe aptraukto stalo.

- Septyni, - pranešė Henris Falinghamas, lenkdamasis arčiau ir trumparegėmis akimis spitrėdamas į kauliukus. - Kam gi kitam gali taip sektis, jei ne Arandeilui, - kiek pasakė, tiek ir iškrito pačiu pirmu metimu!

- Na, nesilažinsiu, kad man pavyks jį pavyti, - nusijuokė Džordžas Krombis. - Šįvakar sėkmė jam šypsosi.

Ričardas nepasakė nieko, tik pakėlė taureę, kurią šalimais besisukiojantis padavėjas papildė tą pačią akimirką, kai jis ją pastatė.

- Aš irgi prieš jį nestatysiu, - bambėjo liesas surūgusio veido džentelmenas žaliu švarku. - Sėkmė, sakote? Kažkaip stebėtinai gerai jam sekasi.

Po tokių žodžių stalą apgaubė įtempta tylą. Ričardas pakėlė kauliukus, pasvėrė juos delne ir įsmeigė akis į kalbėjusįjį.

- Ką bandai pasakyti, Tesfordai? - pavojingai tyliu balsu paklausė jis.

Falinghamas nervingai susijuokė.

- Baik, Arandeilai, nieko jis nenorėjo pasakyti. Tai brendis kalba!

Ričardas apsižvalgė. Jie lošė jau kelias valandas, vynas tekėjo upeliais. Tesfordo veidas buvo išraudęs, akys karštligiškai blizgėjo. Vyras karingai dėbčiojo į jį iš kitapus stalo, ir akimirką Ričardas svarstė, ar nevertėtų jo paspausti ir išprovokuoti konfrontaciją. Kad ir kaip būtų, anas juk suabejojo jo garbe. Gal dvikova išsklaidytų apėmusį nuobodulį.

- Na, o aš nebijau statyti, - linksmai pareiškė Falinghamas. - Nagi, Arandeilai, mesk dar sykį, mes visi laukiame!

Per stalą nusirito pritiriamas šurmulys. Vyras darė statymus, ir Ričardas patraukė pečiaus. Visi gerai išgėrę, ir būtų nemandagu iškviesti

Tesfordą dvikovon, kai šis taip įkaušęs. Jis vėl metė kauliukus.

- Du! - su palengvėjimu nusijuokė Falinghamas. - Per mažai.

Ričardas nusišypsojo ir pamojo stoviniuojančiam patarnautojui darsyk papildyti taurę. Kauliukai - žaidimas mokantiems apskaičiuoti riziką, o šitai jam gerai sekėsi, tačiau reisykliais ir jam iškrisdavo ne tiek, kiek reikia. Ričardas nemėgo pralošti, bet pralaimėjimus vertino filosofiškai.

Vis dėlto dar po valandos lošimo jo kišenės buvo pilnesnės, negu čia atėjus.

Jis lošėjas, bet žinojo, kada reikia sustoti, ir kaip tik žėrėsi laimikį, kai į salę triukšmingai sugužėjo būrelis jaunų vyrų. Vidury stypsojo išsipustęs ponaitis, kiek vyresnis už savo kompanionus; jį Ričardas atpažino: seras Čarlzas Armstonas.

- Bus atėję iš viešojo klubo, - dairydamasis pastebėjo Krombis. Jis kilstelėjo ranką ir pasisveikino su atvykėliais. - Kas naujo, vyrukai? Matau, jaunojo Petersono su jumis nematyti, gal jau pralaužė dailiosios ledi Heston gynybines užtvartas?

- Taip, - atsakė jam seras Čarlzas. - Lydi ją

namo.

- Taigi iki aušros jo nebepamatysime, - sukikeno Krombis.

- Yra ir daugiau naujienų, - pareiškė raudonveidis jaunuolis, eidamas arčiau prie stalo. - Į Batą atvyksta nauja paveldėtoja!

- O tu jau lauki, kada jos turtais papildysi savo ištuštėjusias kišenes, Neismitai? - nutęsė Čarzas. - Abejoju, ar ji teksis į tavo bent žvilgtelėti.

Jaunojo Neismito veidas nuraudo dar skaisčiau.

- Aš bent jau būčiau ištikimas vyras, Armstonai, - atkirto jis. - Visi žino, kad maustei savo velionę žmoną.

Tai išgirdę, visi nusikvatojo, bet Ričardas pastebėjo vyresniojo veide šmėkštelint pyktį.

- Kas ta naujoji paveldėtoja? - susidomėjo Falinghamas. - Ar jauna, ar sena, ar graži?

- Tikrai jauna, bet niekas nėra jos matęs, - atsakė Neismitas. - Ji - velionio sero Evelino Tatamo duktė. Apsistos su įmote ledi Filida Tatam, bus čia iki kitų metų debiutančių sezono.

- Tyra mergytė ką tik iš mokyklos suolo, - sumurmėjo seras Čarzas. - Uogelė, kuri taip ir

prašosi nuraškoma.

Krombis suraukė kaktą ir pabarbeno pirštais į stalą.

- Prisimenu senąjį Tatamą. Nabobas - nusi-pirko bajorystę, susikrovęs turtus Indijoje.

Neismitas atsainiai numojo ranka.

- Kam tai rūpi? Svarbiausia, kad panelė Ta-tam yra vienintelė jo dukra ir paveldės viską!

- Tada ji gali būti graži kaip senojo Tomo pri-zinė paršavedė ir vis tiek neatsigins gerbėjų! - ištuštinęs taure įsiterpė Tesfordas.

Seras Čarlzas šūktelėjo padavėjui atnešti daugiau vyno.

- Gaila būtų nepamėginti laimėti jos dėme-sio, - nutęsė jis.

- Prisiekiu Dievu! - išsišiepė Krombis. - Jei nebūčiau vedęs, man regis, ir pats pabandy-čiau!

- Jeigu mergina tokia turtinga, kaip kalbama, ji bus atidžiai saugoma, - pareiškė Falingha-mas. - Globėjai atsijos visus kraičio medžioto-jus.

- Yra būdų, kaip įtikinti globėją, - blizginda-mas monokliu atkirto seras Čarlzas. - Pavyz-džiui, jeigu paveldėtoja netektų skaistybės...

- Žinoma! - šūktelėjo jaunasis Neismitas. -

Tada jie norėtų ją ištekinti kuo greičiausiai!

- Tai gal sukirsime lažybų, kuris iš mūsų ves paveldėtoją?

Krombis trinktelėjo kumščiu į stalą ir pakėlė apsiblaususias akis.

- Ne, ne, Armstonai, taip nesąžininga. Kai kurie iš mūsų jau supančioti!

Seras Čarlzas skėstelėjo rankomis.

- Gerai jau, jeigu visi norite dalyvauti, lažinkimės, kuris pirmasis ją *sugundys*.

- Jau geriau, - žvengdamas sutiko Krombis. - Tada visi galėsime išmėginti savo laimę.

Falinghamas kilstelėjo ranką.

- Nepamirškite, kad būtina turėti liudytoją - patikimą tarną ar kitą žmogų, kuris patvirtintų pergalę.

- Žinoma, - nusišypsojo Armstonas. - Pada-
vėjau, pasakykite Bertonui atnešti lažybų kny-
gą, ir mes tuoj viską surašysime. - Vyras iš po
užkritusių vokų nužvelgė susirinkusiuosius. -
Tačiau vienas mūsų dar neišreiškė sutikimo, o
jo kaip mergišiaus reputacija Londone gerai
žinoma. Ką pasakysi, Arandeilai? Būčiau pa-
galvojęs, kad mielai nersi į šį mažytį nuotykį.

Ričardas pasistengė neparodyti pasibjaurė-
jimo.

- Nekaltų mergelių gundymas manęs niekada neviliojo. Mieliau renkuosi patyrusias moteris.

- Cha, kitų vyrų žmonas!

- Nebūtinai. Svarbiausia, kad jos nesitikėtų iš manęs vedybų.

Toks nerūpestingas atsakymas prajuokino vyrus.

- Žmogau, - pratrūko Džordžas Krombis, - nejau Londone nepalikai sau pavymui virtinės sudaužytų širdžių?

- Kiek žinau - ne.

- Tai ir nepainiokime jo į tą reikalą, - linksmai paragino Falinghamas. - Tokiam gražuoliui damos negali atsispirti. Mums neliktų jokių galimybių!

- Na, bent jau aš negirdėjau apie jokus Arandeilo romanus nuo to laiko, kai jis atvyko į Batą, - teliūskuodamas vyną taurejo sumurmėjo seras Čarlzas. - Gal grįžai į doros kelią, Arandeilai?

- Galbūt, - nesutriko Ričardas.

- O galbūt tiesiog šįkart bijai pralaimėti geresniam už save?

- Vargu, - paniekinamai šyptelėjo vyras.

- Tai kodėl nesidedi prie mūsų? - susidomėjo

Falinghamas. – Tu vienišas. Jeigu mergiotė tavimi susižavėtų, galėtum ją ir vesti. Tik neskak, kad tau nepraverstų turtinga nuotaka.

Ričardas tylėdamas atsilošė į krėslą atkalnę. Jis antrasis sūnus, tad iš jo buvo tikimasi turtingos nuotakos, tačiau nesėkminga brolio santuoka atgrasė jį nuo vedybinių planų, ir jis tikėjosi likti viengungis kiek galėdamas ilgiau.

Jam pasisekė, kad iš krikštaitėvio paveldėjo Bruktorno dvarą. Jam priklausė ūkis ir nemėkas žemės gabalas Hampšyre. Jei ne iš ten gaunamos pajamos, Ričardui būtų tekę ieškoti kokios nors tarnybos. Dabar aplinkybės susiklostė taip, kad Bruktornas suteikė jam nepriklausomybę, nors jis žinojo, kad ilgai gyventi taip prabangiai lėšų jam neužteks. Dvarui reikia rūpestingo valdytojo, o kada gi Arandeilams tokie dalykai sekėsi? Jų pavardė buvo tapatinama su skandalais ir nelaimėmis.

Seras Čarlzas stovėjo priešais Ričardą, jo veide žaidė blaivi paniekinama šypsenėlė.

– Statau tūkstantį svarų, – tyliai prabilo jis, – kad laimėsiu paveldėtojos širdį pirmiau už tavę, Arandeilai.

Nustebintas Ričardas pakėlė akis.

– Asmenišką lažybą, Armstonai? Aš nesu-

tinku.

- Gerai. - Seras Čarlzas apžvelgė aplink stalą susirinkusius vyrus. - Mūsų čia vienuolika. - Jis pamojo laukiančiam savininkui padėti lažybų knyga, plunksną ir rašalą ant stalo. - Tai po kiek mesimės? Kiekvienas po penkis šimtus?

- Ką čia sugalvojai, Armstonai? - susirūpino Tesfordas.

- Kiekvienas lažinsimės iš penkių šimtų svarų, kad pirmieji suviliosime panelę Tatam. Bertonas pasaugos pinigus, kol vienam iš mūsų pasiseks.

- Čia visas kapitalas! Bet reikia paskirti dieną, Armstonai, - šūktelėjo Henris Falinghamas, šiek tiek veldamas žodžius. - Juk negalime laukti iki belag... begalybės.

- Gerai, - nužvelgė visus Armstonas. - Pasukutinę ketvirčio dieną?

- Mykolinės, - linktelėjo Džordžas Krombis. - Kiek daugiau negu mėnuo. Turėtų užtekti laiko vienam iš mūsų.

- Puiku. Penki tūkstančiai svarų tam, kuris iki Mykolinių suvilios paveldėtoją. Na, ir, žinoma, papildomas prizas - galimybė ją vesti vienam iš mūsų, viengungių.

Krombis nusijuokė.

- O jei pasisektų man...

- Vienas iš viengungių galėtų nesunkiai ją pagriebti, - užbaigė Tesfordas. - O jos šeima dar ir padėkotų. Dievaži, puikus pasiūlymas! Aš neturiu nieko prieš sugadintą prekę, jeigu prie jos bus pridėtas kraitis.

- Be abejonės. - Armstonas atvertė lažybų knygą ir greitai surašė sąlygas.

- Na, Arandeilai, ką pasakysi, neįau penki tūkstančiai svarų tavęs nevilioja? O gal tu mėliau bėgsi kaip brolis?

Aplink stalą įsivyravo tylą. Ričardas nė krus-telėjimu neparodė, kaip įpykdė jį tokia užuo-mina. Armstono lūpose žaidė pašaiپی šypsenė-lė, ragindama jį atsisakyti. Vyras žvilgtelėjo į ant stalo gulinčią krūvelę monetų. Tūkstantis svarų. Jis ketino išleisti šiuos pinigus Bruktor-no dvaro remontui, kurio šis žūtbūt prašėsi, bet dabar, tegu jį skradžiai, jis parodys tam Armstonui, kuris iš jų viršesnis! Vyras pastūmė laimėjimą į stalo vidurį.

- Padvigubinkime statymus.

Tylą suardė aiktelėjimai ir prislopinti šūks-niai. Vienas ar du papurtė galvas, tačiau nė vienas nenuėjo šalin....